

zjištění úmysl, uprchnouti, pojal první trestanec J., nesejde; stačí, přidružili-li se k úmyslu tomu a jeho uskutečnění další tři trestanci, tedy i oba stěžovatelé teprve dodatečně. Neníť ani předchozí dohoda, ani výslovné dorozumění se pachatelů zákonným předpokladem pojmu spolupachatelství trestného činu vůbec a krádeže ve společnosti zvlášť. Vzal-li však nalézací soud za prokázáno, že se všichni čtyři trestanci pokusili uprchnouti společně, uložil důsledně a právem stěžovatelům zodpovědnost za nedokonanou krádež všeho šatstva a prádla, které měli trestanci v době pokusu o útěk na sobě, i všech čtyř prostěradel, vycházejí zřejmě z odůvodněného předpokladu, že každý z nich věděl o tom, že ostatní tři mají na sobě šatstvo a prádlo trestnice a že berou sebou každý prostěradlo, že tedy i úmysl jednoho každého z nich směřoval ke společné krádeži všech těchto věcí.

Právně bezpodstatnou je posléze i námitka, uplatňovaná zmateční stížností obžalovaného S-a s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 10 Šu 281 tr. ř. v ten rozum, že se rozsudek měl zabývatí tím, že věci byly stěžovateli vlastně svěřeny, takže by podle názoru zmateční stížnosti šlo o zločin zpronevěry. Věci, o něž jde, byly trestancům, tudíž i stěžovateli propůjčeny správou trestnice pouze k jich používání v trestnici a po dobu jich zadržení v ústavu. Nenabyl tedy stěžovatel nad nimi tímto propůjčením takového jich držení, které by odpovídalo pojmu svěřením ve smyslu Šu 183 tr. zák. a které by bylo z jich držby ve smyslu Šu 171 tr. zák. vyloučilo správu trestnice, z jejíhož držení měly tudíž věci býti odňaty teprve tím, když je prchající trestanci byli na útěk sebou vzali. Správně bylo proto jednání stěžovatelovo napadeným rozsudkem podřaděno skutkové podstatě (nedokonané) krádeže.

Čís. 2087.

Skutková podstata Šu 312 tr. zák. nevyžaduje sice, by urážka stráže dosáhla takového stupně, jaký předpokládá § 487 a násl. tr. zák. a stačí již pouhé zlehčování úřední autority napadeného, nespadá sem však pouhé nezdvořilé nebo neslušné chování.

Výrok »Vy jste tady zbytečně« vůči strážníkovi jest urážkou ve smyslu Šu 312 tr. zák. jen, byl-li pronesen posměšně nebo podob.

(Rozh. ze dne 15. září 1925, Zm I 398/25).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Táboře ze dne 2. dubna 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle Šu 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a přikázal věc příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného, napadající rozsudek ve výroku, odsuzujícím (§ 312 tr. zák.) z důvodu Šu 281 čís. 9 a) (správně čís. 10)

tr. ř., jest odůvodněna. Správně poukazuje stížnost na to, že, byť i § 312 tr. zák. nevyžaduje, by urážka dosáhla takového stupně, jaký předpokládá urážka na cti podle §§ů 487 a násl. tr. ř., a stačí již pouhé vědomé zlehčování úřední autority napadené osoby, přece nevyčerpává skutkovou podstatu pouhé nezdvořilé nebo neslušné chování vůči veřejnému orgánu. V tomto případě zjištěný výrok: »Vy jste tady zbytečně!« není sám o sobě takového rázu, by se dalo o něm bez dalšího zjištění tvrditi, jak činí rozsudek, že se jím zlehčuje úřední autorita strážníka, jemuž podle zjištění rozsudku platil, a že by si toho pachatel musil býti vědom. Vždyť výrok ten může býti i jen prostým projevem názoru mluvícího, že přítomnost stráže na místě jest bezúčelnou, nebo zcela objektivní kritikou nařízení té stolice, jež stráž na dotyčné místo vyslala. Snižováním autority strážnickovy byl by výrok jen tehdy, kdyby měl ráz posměšný, nebo obsahoval výtku, že se strážník vměšuje do věci, jeho se netýkající, nebo pod., čehož však rozsudek vůbec nezjišťuje. Nehledíc k tomu, že bude též třeba uvažovati o výtce stížnosti, zda šlo o slova pronesená přímo od osoby k osobě vůči nadstrážníkovi Z-ovi, protože jich tento sám nezaslechl, jsa již několik kroků vzdálen, — přece nestačí uvedené zjištění skutkového stavu, by spolehlivě mohlo býti posouzeno, zda zjištěný výrok zakládá slovní urážku stráže ve smyslu §u 312 tr. zák.

Čís. 2088.

Skutková podstata podvodu ve smyslu §u 197 tr. zák. předpokládá, že pachatel již v době lstivého předstírání pojal úmysl, způsobiti jinému škodu.

Není podvodem, počínal-li si pachatel sice lstivě, avšak škoda vznikla z toho nahodile a nebyla jím zamýšlena a rozvážena.

Nespadá sem padělání podpisu dalšího směnečného příjemce, je-li majetek spoluzavázané manželky pachatelovy dostatečnou jistotou ku krytí směnečné pohledávky.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Spadá pod ustanovení §u 3, nikoliv §u 1 zákona, prodal-li dlužník zabavenou věc za skutečnou její hodnotu a strženou částku rozdělil sám mezi věřitele v zákonném pořadí.

(Rozh. ze dne 15. září 1925, Zm I 551/25).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 7. května 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu ve smyslu §§ů 197, 200, 203 tr. zák. a přečinem maření exekuce ve smyslu §u 1 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Napadený rozsudek zjišťuje, hodnotě veškeré výsledky hlavního přelíčení, že stěžovatel odevzdal sněmký zástupci firmy K., věda, že pod-